

Sygn. akt V CZ 75/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi W.W.

o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we [...]

z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

w sprawie z powództwa W.W.

przeciwko T.N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 listopada 2017 r.,

zażalenia W.W. na postanowienie Sądu Apelacyjnego

we [...]

z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

W.W. wniósł w dniu 11 maja 2017 r. skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 19 lutego 2015 r., oddalającym jego powództwo przeciwko T.N. o zapłatę. Jako podstawę wznowienia powód wskazał brak należytej reprezentacji w sprawie, której dotyczy skarga (art. 401 pkt 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 12 lipca 2017 r. odrzucił skargę W.W. W uzasadnieniu wyjaśnił, że została ona złożona z uchybieniem terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. Przepis ten wymaga, aby skarga o wznowienie postępowania z powodu braku należytej reprezentacji została wniesiona w terminie trzymiesięcznym od dnia dowiedzenia się przez stronę o wyroku. W sprawie, której dotyczy skarga, wyrok zapadł 19 lutego 2015 r. w obecności skarżącego, a skarga została złożona dopiero w maju 2017 r., czyli niewątpliwie po upływie terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c.

Niezależnie od tego, Sąd Apelacyjny wskazał, że w skardze W.W. nie została w istocie powołana żadna z ustawowo określonych podstaw wznowienia postępowania.

W.W. w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego, nie godząc się z nim, wniósł o jego zmianę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

W judykaturze przyjmuje się, że dowiedzenie się, o którym mowa w art. 407 § 1 k.p.c., przez stronę o wyroku oznacza uzyskanie informacji nie tylko o samym fakcie wydania wyroku, ale i o jego treści, czyli o sposobie rozstrzygnięcia

sprawy. Dopiero bowiem znajomość sposobu rozstrzygnięcia sprawy pozwala stronie podjąć decyzję co do złożenia skargi o wznowienie postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., III CZ 33/09). Natomiast doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem i możliwość zapoznania się z treścią uzasadnienia, jak i chwila uświadomienia sobie istnienia podstawy do wznowienia postępowania, nie stanowią niezbędnego warunku podjęcia decyzji w tym przedmiocie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II CZ 87/04, i 3 lutego 2012 r., I CZ 132/11).

Obecność skarżącego w dniu 19 lutego 2015 r. podczas ogłoszenia wyroku Sądu Apelacyjnego, kończącego postępowanie w sprawie, której dotyczy skarga, dawała podstawy do przyjęcia, że skarżący tego dnia dowiedział się o tym wyroku w zakresie wymaganym przez art. 407 § 1 k.p.c., tj. nie tylko o fakcie jego wydania, ale i o jego treści, czyli sposobie rozstrzygnięcia sprawy tym wyrokiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2013 r., II CZ 42/13, i 21 stycznia 2016 r., III CZ 59/15).

Sąd Apelacyjny zatem trafnie przyjął, że wniesiona w maju 2017 r. skarga W.W. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2015 r. została wniesiona po upływie określonego w art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięcznego terminu i jako taka podlegała na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzuceniu.

Odmienny sposób liczenia przez skarżącego początku biegu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania, łączony z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi o wznowienie postępowania nie ma uzasadnionych podstaw.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji; wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu nie mógł zostać uwzględniony, gdyż nie zawiera, wymaganego przez § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r.

1717 ze zm.), oświadczenia, że opłata należna z tytułu udzielonej pomocy nie została zapłacona w całości lub w części (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98).

jw